

другарката ѝ са бѣ предава на дълбокъ сънъ. «Сега ми бѣди милостива Венеро!» рече тя въ себе си, и като станъ полегичка излѣ на земята миризливата есенція отъ стѣклцето което ѝ бѣ дала Юлія; измы го прилежно съ водата която бѣ донесла до одъра си и като стѣпваше на прѣсти намѣри са при Юлія; пѣхнъ си полежа трепещущата рѣка подъ възглавницата и измѣкнъ стѣклцето. Юлія нито помырда, диханіето ѝ са изливаше правилно по разпазената страна на безоката. Ти оттули стѣклцето излѣ го въ празното а първото напълни съ вода на която споредъ увѣреніето на Юлія приличаше жидкостъта, и найнодиръ тури пакъ на първото мѣсто подъ възглавницата стѣклцето което сега бѣше пълно само съ вода. Пакъ съ същото предзапазване тя си легнъ и чакаше да са сѣдне зора като са предаваше на безпокойны и шумны мысли.

Сънцето изгрѣя и Юлія спѣше още. Недѣя са облече тихо и скры добръ на пояса си отнетото сѣкровище и като си зе тоежка-та побърза да излѣзи изъ кѣщата на Діомеда.

Дверицкѣтъ Медонъ я поздрави вѣжливо когато тя слѣзваше по стѣлбата къмъ улицата, но тя не го чу; нейныйтъ умъ са скиташе въ хаоса на мѣтны мысли; тя осѣти утренната прохлада на лицето си, но тѣзи прохлада не достигваше до разпазената брѣвъ ма жплытъ ѝ.

«Главке, думаше си безоката, сичкытъ либичета на свѣта, сичкытъ силны средства на магіята не могатъ да та накаратъ да ма обдчашъ толкось, колкото азъ та обдчамъ сега! Но Юна!... Сумивнія, укоренія на съвѣстъта не мѣчете душата ми! Главке! сѣдбата ми завися отъ една твои засмѣхка, а твоята сѣдба . . . О надежда, о радость, о неисказанно мое благополучіе! сѣдбата ти е въ мой власть.»

